

't Rugzakje voor zorgleerlingen

DOOR MARIËKE VAN TWILLERT

ROTTERDAM. Minister Van Bijsterveldt (Onderwijs, CDA) zet de geplande bezuiniging van 300 miljoen euro op 'passend onderwijs' door. Dat heeft ze deze week in een brief aan de Tweede Kamer laten weten. Daardoor verdwijnt het zogeheten 'rugzakje' voor basisscholieren met een handicap.

Niet het individuele kind krijgt voortaan een budget voor extra hulp of lessen, maar de school. Gewone basiss- en middelbare scholen moeten voortaan samenwerken met speciale scholen, om te kijken wat de beste oplossing is voor ieder kind met een handicap, variërend van dyslexie tot een psychiatrische stoornis als ADHD.

Wat is het rugzakje ook alweer?

Het rugzakje (ingesteld in 2003) is geld waarmee scholen extra begeleiding kunnen geven aan kinderen met een aandoening. Denk aan (lichte) psychische aandoeningen of gedragsstoornissen als autisme, of een lichamelijke handicap. Die school koopt het budget van het kind extra hulp in, zoals een paar uur 'remedial teaching', of speciaal lesmateriaal. Zeldzaamheden is gecompliceerd: ouders dienen een verzoek in bij een commissie, die bepaalt of het kind in kwestie inderdaad 'zorg' behoeft.

Er kwamen steeds meer 'rugzakkinderen'. Hoe kan dat?

In 1997 hadden 80.000 leerlingen extra begeleiding nodig. Tien jaar later is dat er ruim 100.000. Inmiddels heeft 10 procent van de basisscholieren een label „omdat er iets er hen is“, zoals Van Bijsterveldt zegt. In het voortgezet onderwijs dat bijna 20 procent van de leerlingen. Komt dat doordat de kinderen nu veel 'bewerklijker' zijn dan degenen? Volgens de Nationale Onderwijsinspectie komt het door de neiging in de Nederlandse „onderwijsmaatschappij“ om in standaardkinderen te kijken. Hoe dan ook: de kosten stegen van een half miljard euro in 1997 tot nu 3,7 miljard per jaar. Volgens Van Bijsterveldt werkt het systeem

Vrijwilliger nieuwe stijl

Die doet toch vrijwilligerswerk, ondanks een volle agenda

'Ook samen de kroeg in'

Hogeropgeleiden met een voltijsbaan, de meeste tussen de 25 en 35 jaar. Dat zijn de kenmerken van het gros van de vrijwilligers van Laatz maar lachen, een stichting die uitjes organiseert voor kinderen van gezinnen waar thuis weinig geld is voor zo'n dagje uit. De vrijwilligers gaan met de kinderen naar de speeltuin, ze studeren met zijn allen een circusact in of brengen een bezoekje aan een museum.

Eva de Vroome (28) is bestuurslid van Laatz maar lachen in Utrecht, ze kwam via een vriendin bij de stichting terecht. Zij vroeg op haar beurt weer mensen uit haar kennisgeving om mee te helpen bij de uitjes. „De meeste mensen komen uit ons eigen netwerk. Ik ben zelf ook actief geworden omdat ik de penningmeester uit het bestuur in Amsterdam kende“, vertelt Eva de Vroome.

Ze vindt het bijzonder om te zien hoe kinderen op zo'n dag een beetje angstig binnenkomen, maar uiteindelijk loskomen en genieten. Maar de onderlinge gezelligheid van de groep vrijwilligers is voor haar ook belangrijk. „We zijn allemaal ongeveer van dezelfde leeftijd. Met het bestuur eten we samen, en na de uitjes duiken we met alle vrijwilligers nog even de kroeg in.“

Laatz maar lachen groeit hard. De stichting bestaat in Amsterdam sinds 2006, maar is vorig jaar ook in Utrecht begonnen en het plan is om ook in Rotterdam en Den Haag afdelingen op te zetten. En het bestuur wil het aantal uitjes uitbreiden, van zeven à acht naar minstens één per maand. Zijn daar genoeg vrijwilligers voor? „Ja, afgelopen jaar is nog niet eens iedereen daadwerkelijk een keerje mee geweest.“